

„O CARTE IMPOSIBIL DE LĂSAT DIN MÂNĂ.”
KIRKUS REVIEWS

REGINA
UMBRELOR

SERIA
TRONUL DE CLEȘTAR

VOLUMUL 4

SARAH J. MAAS

DE ACEEAȘI AUTOARE

Seria *Tronul de cleștar*

Tronul de cleștar

Diamantul de la miezul nopții

Moștenitoarea focului

Seria *Regatul spinilor și al trandafirilor*

Regatul spinilor și al trandafirilor

PARTEA ÎNTÂI

Stăpâna umbrelor

CAPITOLUL 1

O creatură aștepta în întuneric.

Era antică și crudă, și pășea în umbre, controlându-i mintea. Nu făcea parte din lumea lui și fusese adusă aici ca să îl umple de frigul ei primordial. Erau încă separați de un fel de barieră invizibilă, dar zidul se năruia puțin câte puțin de fiecare dată când creatura mergea încet de-a lungul său, testându-i rezistența.

Nu își aducea aminte cum îl cheamă. Era primul lucru pe care îl uitase când întunericul îl învăluisese cu câteva săptămâni, luni sau epoci în urmă. Apoi, uitase numele celorlalți care însemnaseră atât de mult pentru el. Își aducea aminte groaza și disperarea – numai din cauza momentelor singulare care tot întrerupeau bezna, ca ritmurile constante ale unei tobe: câteva minute de țipete și sânge, și vânt înghețat. În camera aceea de marmură roșie și sticlă fuseseră oameni pe care îi iubea; femeia își pierduse capul...

Și-l *pierduse*, de parcă decapitarea ar fi avut loc din vina ei.

O femeie încântătoare, cu mâini delicate ca niște porumbei aurii. Chiar dacă nu își amintea cum o cheamă, știa că nu era vina ei. Era vina bărbatului de pe tronul de sticlă, care îi ordonase acelei gărzi să-i sfâșie carnea și oasele cu sabia.

În afara momentului în care capul acelei femei lovise cu un zgomot surd pământul, nu mai exista nimic altceva în întuneric. Nu exista *decât* acel moment, din nou, și din nou, și din nou – și acea

creatură care se plimba de colo-colo, aproape, așteptându-l să cedeze, să se predea, să îi permită să intre. Un prinț.

Nu își aducea aminte dacă fapta aceea era prințul sau dacă el însuși fusese odată un prinț. Era puțin probabil. Un prinț nu ar fi permis ca acea femeie să fie decapitată. Un prinț ar fi împiedicat sabia. Un prinț ar fi salvat-o.

Cu toate acestea, nu o salvase și știa că nimeni nu venea să-l salveze pe el.

Dincolo de umbre, încă mai exista o lume reală. Bărbatul care ordonase sfârtecarea acelei femei încântătoare îl forța să facă parte din ea. Iar când o făcea, nimeni nu observa că devenise aproape ca o marionetă, care se lupta să vorbească, să acționeze ignorând cătușele. Îi ura pentru că nu observau. Ura era una dintre emoțiile pe care încă le mai cunoștea.

„Nu trebuia să te iubesc.“ Asta îi spusese femeia – apoi murise. Nu ar fi trebuit să îl iubească, iar el nu ar fi trebuit să cuteze să o iubească pe ea. Merita acest întuneric și, imediat ce granița invizibilă se spulberă, iar creatura care aștepta se năpusti, infiltrându-se și umplându-l... ar fi primit acest întuneric pe merit.

Așa că, rămase legat în noapte, martor al țipetelor, al sângelui și al impactului cărnii pe piatră. Știa că ar fi trebuit să se lupte, știa că *se luptase* în acele ultime secunde, înainte ca acel colier din piatră neagră să-i strângă gâtul.

Dar o creatură aștepta în întuneric, iar el nu mai reușea să i se mai împotrivescă pentru mult timp.

CAPITOLUL 2

Aelin Ashryver Galathynius, moștenitoarea focului, protejata Malei, Aducătoarea-Luminii, și Regina de drept a ținutului Terrasen, se sprijini de barul vechi de stejar și ascultă atentă sunetele din sala plăcerii, căutând ceva printre strigăte, gemete și cântece obscene. Cu toate că, în ultimii ani, scăpase rapid de mai mulți proprietari, crescătoria subterană de păcate, cunoscută drept Bolțile, nu se schimbase: înăuntru era incomod de cald, duhnea a bere stătută și a trupuri nespălate și era plină până peste poate cu nemernici și criminali de carieră.

Destui tineri lorzi și fii de comercianți pășiseră făloși pe treptele de la intrarea în Bolți și nu mai văzuseră niciodată lumina zilei. Uneori, din cauză că își etalau aurul și argintul în fața persoanei nepotrivite; alteori, din cauză că erau îndeajuns de vanitoși sau beți încât să creadă că puteau să intre în ringurile de luptă și să iasă de acolo în viață. Alteori, o brutalizau pe vreuna dintre femeile ușoare din alcovurile care înconjurau spațiul cavernos și învățau pe pielea lor pe cine apreciau, de fapt, proprietarii Bolților.

Aelin sorbi din halba cu bere pe care i-o dăduse cu doar câteva clipe în urmă barmanul asudat. Apoasă și ieftină, dar cel puțin era rece. Deasupra mirosului înțepător al trupurilor murdare, ajunse la ea aroma cărnii prăjite și a usturoiului. Stomacul îi chiorăia, dar nu era chiar atât de proastă încât să comande ceva de mâncare. În primul rând, carnea provenea, de obicei, de la șobolanii de pe alea de

la nivelul superior; în al doilea rând, clienții mai bogați o primeau, de obicei, plină de ceva care îi făcea să se trezească pe aleea mai sus menționată, cu punga goală. Dacă se mai trezeau.

Avea hainele murdare, dar destul de elegante încât să o facă ținta hoților. Așa că, își examinase cu atenție berea, mirosind-o și apoi sorbind-o încet, înainte de a considera că putea fi băută. La un moment dat, trebuia să găsească ceva de mâncare, dar nu înainte de a afla din Bolți informația necesară: ce naiba se întâmplase în Rifthold în lunile în care fusese plecată. Și ce client voia atât de mult să vadă Arobynn Hamel, încât risca o întâlnire aici – mai ales când gărzi brutale, în uniforme negre, cutreierau orașul ca niște haite de lupi.

Reușise să se strecoare pe lângă o asemenea patrulă în timpul haosului andocării, dar nu înainte de a observa balaurul negru brodat pe uniformele lor. Negru pe negru – poate că regele Adarlanului se săturase să-și ascundă cruzimea și emisese un decret regal, în vederea abandonării culorilor tradiționale ale imperiului său, roșu și auriu. Negru pentru moarte; negru pentru cele două chei Wyrd ale sale; negru pentru demonii Valg pe care îi folosea acum pentru a-și construi o armată de neoprit.

Simți un fior pe șira spinării și bău restul de bere. Când lăsă halba pe masă, părul castaniu-roșcat i se mișcă, reflectând lumina candelabrelor din fier forjat.

Se grăbise de la docuri spre Piața Umbrelor, aflată lângă râu – unde oricine găsea orice voia, rarități, mărfuri de contrabandă sau lucruri obișnuite – și cumpărase o cutie de vopsea. Îi dăduse negustorului o monedă de argint în plus, pentru a folosi cămăruța din spatele magazinului său ca să-și vopsească părul, încă destul de scurt încât de-abia să treacă de clavicule. Dacă gărzile monitorizaseră docurile și o văzuseră cumva, aveau să caute o fată cu părul blond. *Toți* aveau să caute o tânără blondă după ce, peste câteva săptămâni, avea să se afle vestea: Campionul regelui nu omorâse familia regală din Wendlyn și nu furase planurile de apărare ale marinei acesteia.

Îi avertizase pe regele și pe regina din Eyllwe cu luni în urmă și știa că își vor lua măsurile necesare de precauție. Dar mai exista o persoană în pericol, înainte ca ea să-și poată executa primele etape ale planului – aceeași persoană care ar fi putut să explice existența noilor gârzi de lângă docuri. Și de ce orașul era mult mai liniștit, mai încordat. Tăcut.

Acesta era locul unde ar fi putut auzi ceva, orice, despre Căpitanul Gârzii, dacă era în siguranță sau nu. Trebuia doar să asculte conversația potrivită sau să joace cărți cu partenerii potriviți. Ce coincidență fericită, atunci, că îl zărise pe Tern – unul dintre asasinii favoriți ai lui Arobynn – cumpărându-și cea mai recentă doză din otrava lui preferată, în Piața Umbrelor. Îl urmărise până aici la timp pentru a-i surprinde pe alți câțiva dintre asasinii lui Arobynn adunându-se în sala plăcerii. Nu făceau asta decât dacă stăpânul lor era acolo. De obicei, doar când Arobynn se întâlnea cu cineva foarte, foarte important. Sau periculos.

După ce Tern și ceilalți se strecuraseră în Bolți, așteptase pe stradă câteva minute, zăbovind în umbre, ca să vadă dacă Arobynn venea sau nu, dar fără succes. Probabil că se afla deja înăuntru. Așa că intrase în urma unui grup de fii beți de negustori, ochise locul în care aștepta Arobynn și se străduise să rămână neobservată, pândind cu atenție de la bar.

Cu gluga și hainele ei închise la culoare, se pierdea în mulțime suficient de bine încât să nu atragă prea mult atenția. Presupunea că, dacă cineva ar fi fost suficient de nebun încât să încerce să o jefuiască, i-ar fi răspuns cu aceeași monedă. Mai avea puțin și *rămânea* fără bani.

Oftă adânc. Dacă ar fi văzut-o acum oamenii ei: Aelin a Focului-Sălbatic, asasină și hoață de buzunare. Probabil că părinții și unchiul ei se răsuceau în mormânt.

Și totuși. Unele lucruri meritau osteneala. Aelin ridică un deget înmănușat spre barmanul chel, făcându-i semn să îi mai dea o bere.

– Ai grijă cât bei, fato! spuse zeflemitor cineva de lângă ea.

Cu coada ochiului, se uită la bărbatul de statură medie care se strecurase lângă ea, la bar. L-ar fi identificat după sabia lui veche, dacă nu i-ar fi recunoscut chipul dezarmant de obișnuit. Pielea rumenă, ochii mici și sprâncenele groase – toate, o mască benignă sub care se ascundea criminalul lacom.

Aelin se propti cu brațele de bar, încrucișându-și gleznele.

– Bună, Tern! Mâna dreaptă a lui Arobynn – cel puțin asta fusese acum doi ani. Un ticălos depravat și precaut, mereu nerăbdător să facă treburile murdare ale lui Arobynn. Mi-am dat seama că e doar o chestiune de timp până să mă adulmece unul dintre copoii lui Arobynn.

Tern se aplecă peste bar, aruncându-i un zâmbet mult prea strălucitor.

– Dacă nu mă înșală memoria, întotdeauna ai fost cățeaua lui preferată.

Ea chicoti, întorcându-se complet spre el. Erau cam de aceeași înălțime – și, cu trupul lui zvelt, Tern era enervant de priceput în a se strecura până și în locurile cel mai bine păzite. Barmanul, zărindu-l pe Tern, se ținu la distanță.

Tern își înclină capul peste umăr, arătând spre partea umbrită a spațiului cavernos.

– Ultima bancă de la perete. Tocmai termină de vorbit cu un client.

Aruncă o privire în direcția indicată de Tern. Ambele laturi ale Bolților erau flancate de alcovuri mișunând de târfe, abia ascunse de ochii mulțimii. Se uită dincolo de trupurile contorsionate, dincolo de femeile cu chipuri supte și priviri goale, care așteptau să-și câștige existența în această cocină purulentă, dincolo de oamenii care supravegheau totul de la mesele din apropiere – gărzi, voyeuri și pro-xeneți. Dar acolo, ascunse într-un perete de lângă alcovuri, se aflau câteva separeuri de lemn.

Exact cele pe care le monitorizase discret, de când sosise.

Și, în separeul cel mai îndepărtat de lumini... se zărea strălucirea pielii lustruite a unor cizme întinse pe sub masă. O a doua pereche de cizme, uzate și murdare de noroi, erau proptite pe podea, în fața primei perechi, ca și când clientul ar fi fost gata să fugă. Sau, dacă ar fi fost cu adevărat prost, să se lupte. Era cu siguranță suficient de prost încât să-și lase garda personală la vedere, un semnal care alerta pe oricine era interesat că, în ultimul separeu, se întâmpla ceva important.

Garda clientului – o tânără suplă, cu glugă, înarmată până în dinți – stătea rezemată de un stâlp de lemn din apropiere, iar părul ei brunet și mățos, lung până la umeri, strălucea în lumină, în timp ce ea monitoriza cu atenție sala plăcerii. Era prea rigidă pentru un client obișnuit. Fără uniformă, fără culorile casei sau sigilii. Deloc surprinzător: clientul dorea discreție.

Probabil, clientul se gândea că era mai sigur să se întâlnească aici, având în vedere că acest gen de întâlniri aveau loc, de obicei, la Breasla Asasinilor sau într-unul dintre hanurile întunecate deținute chiar de Arobynn. Nu știa că Arobynn era și un investitor important al Bolților și că un singur semn din partea fostului stăpân al lui Aelin ar fi fost de-ajuns ca ușile de metal să se închidă, iar clientul și garda lui să nu mai iasă niciodată de acolo.

Dar asta nu clarifica motivul pentru care Arobynn fusese de acord să organizeze o întâlnire aici.

Aelin se uita în continuare în cealaltă parte a sălii, la bărbatul care îi distrusese viața în atât de multe feluri. Stomacul i se strânse, dar îi zâmbi lui Tern.

– M-am gândit eu că lesa nu se întinde prea departe.

Aelin se ridică de la bar, strecurându-se prin mulțime înainte ca asasinul să mai poată spune ceva. Simțea privirea lui Tern fixată între omoplații ei și știa că acesta dorea să-și înfigă sabia acolo. Îi făcu un semn obscen peste umăr, fără să se deranjeze să privească înapoi.

Înjurăturile pe care acesta i le strigă erau mult mai bune decât muzica trivială care răsuna în cameră.

Observă fiecare chip pe lângă care trecu, fiecare masă cu petrecăreți, criminali și muncitori. Garda personală a clientului o privea acum, îndreptându-și mâna înmănușată spre sabia obișnuită pe care o ținea într-o parte.

„Nu-i treaba ta, dar frumoasă încercare.“

Aelin era pe jumătate tentată să rânjească la femeie. Ar fi și făcut-o dacă nu s-ar fi concentrat pe Regele Asasinilor. Pe ce o aștepta în acel separeu. Dar era pregătită – sau pe cât de pregătită putea fi. Își petrecuse suficient de mult timp făcând planuri.

Pe mare, Aelin își oferise o zi de odihnă, în care să-i fie dor de Rowan. Acum, legată pe vecie de Prințul Fae – și el de ea – prin jurământul sângelui, absența lui era ca un membru-fantomă. Încă simțea asta, chiar dacă avea atât de multe de făcut, chiar dacă degeaba simțea lipsa *carranam-lui* ei și în ciuda faptului că, fără îndoială, el ar fi tras-o de urechi pentru asta.

A treia zi după despărțirea lor, ea îi dăduse căpitanului vasului o monedă de argint în schimbul unui condei și al unui teanc de hârtii. Se încuiase în cabina ei înghesuită și începuse să scrie.

În orașul acesta erau doi bărbați vinovați de distrugerea vieții ei și a oamenilor pe care îi iubise. Va pleca din Rifthold abia după ce îi va îngropa pe amândoi. Așa că umpluse pagini întregi cu notițe și idei, obținând o listă cu nume, locuri și ținte. Memorase fiecare pas și calcul, apoi arsesse paginile folosind forța ce îi mocnea în vene, asigurându-se că fiecare bucățică devenise cenușă și zburase pe hu-blou, spre oceanul vast și întunecat.

Deși se pregătise pentru asta, tot a șocat-o faptul că magia ei dispăruse câteva săptămâni mai târziu, când nava trecuse pe lângă un marcaj nevăzut, aproape de coastă. Tot focul pe care învățase să îl stăpânească în toate acele luni... dispărut ca și cum nu ar fi existat niciodată; nu mai avea în vene nici măcar un tăciune pâlپând. Era

un nou fel de absentă – diferită de golul resimțit din cauza absenței lui Rowan.

Naufragiată în această piele de om, se ghemuise în pat și își amintise cum să respire, cum să gândească și cum să-și miște afurisitul de corp fără grația nemuritoare de care devenise atât de dependentă. Era o proastă pentru că învățase să se bazeze pe acele daruri, pentru că fusese luată pe nepregătite când îi fuseseră smulse din nou. Rowan cu siguranță ar fi tras-o de urechi pentru *asta* – de îndată ce și-ar fi revenit. Asta o făcea să se bucure că îl rugase să rămână acolo, să nu vină cu ea.

Așa că inhalase mirosul apei sărate și al lemnului și își amintise că fusese antrenată săucidă cu mâinile goale, cu mult timp înainte de a fi învățat să topească oasele folosindu-și focul. Pentru a-și ucide dușmanii, nu avea nevoie de putere în plus, de viteza și de agilitatea conferite de forma ei Fae.

Bărbatul responsabil pentru acel antrenament brutal – bărbatul care îi fusese salvator și torționar, dar care nu se declarase niciodată tatăl, fratele sau iubitul ei – era acum la câțiva pași distanță, stând încă de vorbă cu atât de importantul lui client.

Aelin alungă încordarea ce amenința să-i înțepenească membrele și, cu mișcări grațioase de felină, străbătu ultimii șase metri care îi despărțeau.

Brusc, clientul lui Arobynn se ridică în picioare, se răsti la Regele Asasinilor și se năpusti spre garda sa.

Și cu gluga pe cap, îi știa felul în care se mișca. Îi cunoștea forma bărbiei ivindu-se din umbra glugii, felul în care dădea să atingă, cu mâna stângă, teaca. Dar nu avea atârânănd într-o parte sabia cu mânerul în formă de vultur. Și nu purta nici uniformă neagră – doar haine maro, banale, stropite cu noroi și sânge.

Clientul nu făcu doi pași până când ea apucă un scaun neocupat și îl trase la o masă unde se jucau cărți. Se strecură pe scaun și se concentră să respire, să audă, chiar dacă cei trei oameni de la masă se uitau încruntați la ea. Nu-i păsa.

Cu coada ochiului, văzu garda arătând din cap spre ea.

– Dă-mi și mie cărți! șopti Aelin spre bărbatul de lângă ea.

Chiar acum.

– Suntem în mijlocul jocului.

– Atunci, la runda următoare, spuse ea, relaxându-se și coborându-și umerii în timp ce Chaol Westfall aruncă o privire în direcția ei.